

DEJVID GEMEL

JAHAČ
OLUJE

✧ ČETVRTA KNJIGA O RIGANTIMA ✧

S engleskog preveo

Marko Vojnović

**Čarobna
knjiga**

POSVETA

Ovo izdanje *Jahača Oluje* posvećeno je Dejlu Ripkeu, čije je „dumanje” na internetu proširilo moje sopstveno znanje o svetovima koje sam stvorio. Veoma sam ti zahvalan, Dejele!

PROLOG

Noćno nebo bilo je obasjano plamenom, a iznad doline se valjao crni dim dok je grad Šelsans i dalje goreo u požaru. Više se nisu čuli krici, ni nemoćni vapaji, niti preklinjanje za milost. Dve hiljade jeretika bilo je ubijeno, uglavnom mačem i buzdovanom, mada su i mnogi bili prepušteni plamenu koji pročišćuje.

Mladi vitez Žrtve stajao je visoko na obronku brda i posmatrao grad koji je proždirala vatra. Odsjaj udaljenih plamenova prelamao se na njegovom krvlju umrljanom srebrnom oklopu i sjajnom šlemu. Vetar je promenio pravac i do Vintera Keja dopre miris pečenog mesa. Daleko ispod njega vetar ponovo podstaknu glad vatre. Plamenovi suknuše više u nebo, proždirući drevne drvene zidove starog muzeja i izrezbarene vratnice albitejske crkve.

Skinuo je šlem s glave. Izduženo lice oštih crta bilo mu je okupano znojem. Izvukao je platnenu maramicu iz pojasa i pogledao da li je umrljana krvlju. Bila je čista i on obrisa lice i teme na kojem je imao veoma kratko podšišanu crnu kosu. Navlačenje oklopa tog dana se ispostavilo kao uzalud utrošeno vreme.

Žitelji grada nisu pružili nikakav otpor kada je hiljadu vitezova ujahalo u dolinu. Umesto da se brane, stotine građana je izašlo pred njih pevajući himne, želeći im dobrodošlicu i nazivajući ih braćom.

Kada su videli kako vitezovi Žrtve vade mačeve i podbadaju konje, pali su na kolena i molili se Izvoru da ih spase.

Koji idioti, pomislio je Vinter Kej. Izvor je blagosiljao samo one koji su imali hrabrosti da se bore ili pameti da beže. Nije zapamtio koliko je ljudi ubio tog dana, ali se sećao da je do večeri njegov mač bio tup, a beli plašt natopljen krvlju zlih.

Neki su pokušali da se pokaju, moleći za život dok su ih odvlačili ka lomačama. Jedan od njih – zdepasti sveštenik u plavoj odori – bacio se na zemlju pred Vinterom obećavši mu veliko blago ako bude bio pošteđen.

„Kakvo blago ti poseduješ, crve?“, upitao ga je uprevši mu vrh mača u leđa.

„Kuglu, gospodine. Mogu vam pokazati gde se nalazi Kranosova kugla.“

„Divno“, uzvratio je. „Pretpostavljam da uz nju stoje i Konavarov mač i Aksijasov šlem. Jesu li svi uvijeni u odoru Gospe s Velom?“

„Govorim istinu, gospodine. Kugla je skrivena u Šelsansu. Tu je čuvana vekovima. Video sam je.“

Povukao je starca za kosu i podigao ga na noge. Bio je nizak i nabijen, okruglastog lica s očima iz kojih je izbijao strah. Svuda oko njih čuli su se vrisci umirućih pripadnika kulta. Vinter Kej stade da vuče starca prema gradu. Kraj njih je protrčala žene kojoj je iz grudi virio mač. Teturala se nekoliko koraka i potom pala na kolena. Za njom je išao jedan od vitezova, prišao joj je, izvukao mač iz nje i odsekao joj glavu. Kej nastavi dalje vukući sveštenika za okovratnik odežde.

Zarobljenik ga je odveo do male crkve. U dovratku su ležala dva mrtva sveštenika. Unutra su se nalazila beživotna tela žena i dece.

Zarobljenik pokaza ka oltaru. „Moramo ga pomeriti, gospodine“, rekao je. „Ulaz u kriptu se nalazi ispod oltara.“

Vrativši mač u korice, Vinter Kej pusti sveštenika. Zajedno su pomerili oltar sa malih vratanaca u podu. Sveštenik povuče gvozdeni prsten i otvori ih. Ispod njih se nalazilo uzano stepenište. Kej pokaza svešteniku da krene da silazi i potom krete za njim.

Unutra je bilo mračno. Sveštenik napipa trud i kresivo i pripali baklju koja je stajala u postolju okačenom na sivi zid. Prošli su uzan hodnik i ušli u kružnu prostoriju. Tu su baklje već gorele, a za ovalnim stolom je sedeo neki starac. U rukama je držao kutiju visine oko pola metra koja je bila ukrašena čudnim rezbarijama. Keju

se činilo da je kutija napravljena od uglučane abonosovine. Starac primeti pridošlice i spusti kutiju na sto.

„Kugla je u kutiji”, rekao je zarobljeni sveštenik.

„Oh, Pereuse, zašto si tolika kukavica?”, pitao je starac.

„Ne želim da umrem. Zar je to tako strašno?”, odgovori zarobljenik.

„Umrećeš obrni-okreni”, odgovori starac tužno. „Ovaj vitez nema nameru da te poštedi. U njemu nema ni trunke milosti.”

„To nije tačno”, zavapi zarobljenik i okrete se ka Vinteru Keju.

„O da, jeste”, odgovorio je vitez i isukao mač. Majušni sveštenik se okrete i dade u beg, ali Vinter Kej skoči za njim i grozno ga poseče po potiljku. Lobanja mu se raspoluti i sveštenik se stropošta na kameni pod. „Je li to zaista Kranosova kugla?”, upitao je Vinter Kej.

„Jeste. Imaš li ikakvu predstavu šta to znači?”

„To je relikvija iz drevnih vremena. Neki kažu da je u pitanju kristalna kugla kroz koju može da se vidi budućnost. Pokaži mi je.”

„Nije u pitanju kristal, Vintere Keju. Od kosti je.”

„Otkud znaš kako se zovem?”

„Posedujem dar, gospodine viteže, iako u ovom trenutku žalim zbog toga. Završimo ovo. Ubij me.”

„Sve u svoje vreme, svešteniče. Ruka mi je umorna od današnjeg silnog rada. Pustiću je malo da se odmori. Pokaži mi kuglu.”

Stari sveštenik se udalji korak od stola. „Nemam želju da je pogledam. Kutija nije zaključana.”

Vinter Kej priđe. Kada je posegao za kutijom, shvatio je da uopšte nije napravljena od drveta već da je izlivena od nekakvog tamnog metala. „Kakvi su to simboli urezani na kutiji?”, pitao je.

„Zaštitne čini. Zlo zrači iz kugle. Kutija sprečava njegovo širenje.”

„Videćemo.” Vinter Kej podiže poklopac. U kutiji se nalazio predmet, uvijen u crni somot. Spustivši svoj krvavi mač, posegao je rukom i izvadio predmet. Pažljivo je razvio somotski pokrivač. Sveštenik je bio u pravu. Nije bila u pitanju kristalna kugla. U pitanju je bila lobanja sa gvozdenim obručem oko čela. „Kakva je ovo besmislica?”, zahtevao je vitez. Dodirnuo je požutelu čeonu kost.

Lobanja poče da svetli, kao da se unutar moždane šupljine upalila sveća. Vinter Kej oseti kako mu se snažan osećaj topline uvlači kroz prste i penje se naviše uz ruku. Osećaj je bio veličanstven. Toplina nastavi da mu prožima telo penjući se kroz grudi i vrat sve do glave. Zavapio je od užitka. Sav zamor izazvan celodnevnom klanjem jeretika nestao je u času. Osetio se okrepljenim.

„Ovaj predmet je čudesan”, reče. „Kao da sam se preporodio.”

„Zlo prepoznaje svoju sortu”, odvrati starac.

Kej se grohotom nasmejao. „Nisam ja zao, budalo. Ja sam vitez Žrtve. Živim za to da uništim zlo gde god ga nađem. Služim Izvoru. Čistim zemlju od bezbožnika. Govori sad kakva je magija zapretna u ovoj lobanji.”

„Samo ono što je oduvek bilo u njoj. To... to stvorenje je nekada bilo veoma moćan kralj. Veliki heroj ga je pobedio i oslobodio zemlju njegovog zla. Ipak, tama u njemu ne može se uništiti. Vazda seže ka spolja pokušavajući da iskvari ljudske duše. Neće ti dati ništa osim tuge i smrti.”

„Zanimljivo”, odgovori vitez. „Postoji stara izreka – neprijatelj mog neprijatelja moj je prijatelj. Budući da te je crkva proglasila neprijateljem, ova lobanja mora biti nosilac dobra. Ne mislim da u njoj ima bilo kakvog zla.”

„To kažeš zato što te je njeno zlo već obuzelo.”

„Sad si već dosadan, starče. Daću ti nekoliko trenutaka da se pomiriš s Izvorom pre nego te pošaljem njemu.”

„Rado mu idem, Vintere Keju. Što ti nećeš moći da kažeš kada onaj sa zlatnim okom dođe po tebe.”

Mač Vintera Keja podiže se i potom spusti u smrtonosnom zaseku. Budući otupelo tokom celog dana upotrebe, sečivo nije uspelo iz prve da obezglavi starca. Krv šiknu preko sobe. Nekoliko kapi pade preko stola na lobanju. Kost poče da sija unutrašnjom svetlošću. Kej pogleda ka njoj i načas je delovalo kao da se na lobanji pojavilo neko utvarno lice. Odmah potom je nestalo.

Ponovo zamotavši lobanju u prekrivač od crnog somota, Kej ju je vratio u kutiju i izneo iz spaljenih ruševina Šelsansa.

GLAVA JEDAN

U severnim planinama zima je bila najgora u poslednjih trideset godina. Led debeo tridesetak centimetara prekrivao je reke i jezera, a žestoke oluje bi besnele danima bez prestanka. Brojne ovce zarobljene smetovima umirale su od hladnoće, a samo najizdržljivija stoka imala je šanse da preživi do proleća. Mnoge ulice u Crnoj Planini bile su potpuno neprohodne, a stanovnici su se mučili da prežive. Crnorigantski gorštaci spustili su se iz planine noseći namirnice, pomažući seljanima i spasavajući ljude zarobljene u kućama visoko u brdima.

I pored toga mnogo ljudi je umrlo smrznuvši se u sopstvenim kretovima.

Malo ko je bio dovoljno odvažan da ide u divljinu koja se protezala između Crne Planine i nazubljenih zapadnih vrhova rigantske zemlje.

Dok je išao ka kolibi Finbara Ustala, visoko u planini, Kalin Ring je i sam želeo da je kod kuće. Noseći težak ranac za koji je bila pričvršćena i nova musketa duge cevi, mučio se uz poslednji uspon. Led mu se caklio u crnoj bradi, a dugački, bleđi ožiljak na desnom obrazu ga je pekao. Noge su ga bolele nesvikle na široke korake koje je zahtevalo nošenje glomaznih krpilji. Nastavio je uzbrdo osećajući se sve umornijim. Imao je dvadeset tri godine i bio je veoma jak. Leti bi išao da trči i bez problema bi pretrčao ponekad i petnaest kilometara po brdima uživajući u svojoj mladalačkoj snazi i izdržljivosti. Sada, dok su ga mišići boleli, a telo vapilo za predahom, osećao se poput starca. To ga je naljutilo. *Stani ovde da se odmoriš i umrećeš*, reče sebi.

Pogledao je tamnim očima brdo pred sobom. Uzbrdica je bila strma i dugačka gotovo čitav kilometar. Zastao je i nezgrapno pokušao da podesi remenje svog ranca. Nosio je dva para rukavica,

jedne vunene, a druge postavljene zečjim krznom. I pored njih prsti su mu bili utrnuli. Žestoko je duvalo, a vetar je kovitlao i nosio ledene pahulje čiji ubodi su ga pekli po licu i očima. Vunena kapuljača mu se nadimala pod naletima hladnog vazduha sve dok je vetar nije svukao s njegove glave. Kalin opsova i navuče kapuljaču nazad. Iznad njega oblaci su bili teški i sivi. Pogledao je zlurado uzbrdicu pred sobom. Bio je na izmaku snage. *Bilo bi sramotno umreti ovde*, ponovi sebi. Nikada više ne bi video Kjaru, niti svog malenog sina Džajma. „To se neće desiti”, rekao je naglas. „Neće me malo snega poraziti.”

Vetar stade jače da duva, šibajući ga po grudima i gotovo ga oborivši na tlo. „Je l' to sve?”, viknuo je. Bes mu je dao snagu i on, glave pognute da bi se zaštitio od vetra, poče da se penje. Bol u nogama bio je sve veći, a listovi su mu se grčili.

Mučeci se uzbrdo, mislio je o Finbaru i dobrodošlici koja će ga dočekati u toploti i sigurnosti kolibe.

Nekoliko godina je Finbar radio na imanju Gvozdena reza, ali se prošle godine preselio u kolibu zajedno sa ženom i dvoje preživle dece. Najstariji sin mu je preminuo pre dve godine. Mav Ring ga je bila zaposlila kao pastira na pašnjacima visoko u planini i on je sada bio nadzornik u visokim gorama, nosio bale sena i otkopavao ovce zatrpane u snegu. Bio je to težak, zahtevan posao. Njegova supruga Ural, i sama snažna, često je radila uz njega, kao i njihovi sinovi.

Kalin ih nije video više od dva meseca i nakon što ga je obuzela želja za tumaranjem, spakovao je zalihe i krenuo put Finbarove kolibe. Kada je vreme bilo lepo, od Gvozdene reze do kolibe imao je ceo dan hoda, ali u ovako lošim uslovima snažnom gorštačkom mladiću bilo je potrebno triput duže da stigne na odredište. Ceo jedan dan morao je da provede u malenoj pećini sklonivši se od oluje koja je besnela.

Potpuno iscrpljen sada se znojio od penjanja uzbrdo. Počeo je da oseća strah. Po ovakvom vremenu morao je da se kreće sporo i pažljivo. Temperatura je bila dovoljno niska da se znoj mogao zalediti ispod odeće uz kožu polako ga lišavajući telesne toplote.

Skoro da sam stigao, pomislio je. Znoj nije bitan.

Sunce je zalazilo za planine kada mu je ostalo da pređe poslednjih petsto metara. Žalio je sad što je odlučio da ponese novu musketu i dve Emberlijeve kubure. Planirao je da ode u lov sa Finbarom i dečacima, ali sve što je sada želeo bila je stolica kraj toplog ognjišta i da se otarasi težine ranca i oružja koje je nosio. Zadržtao je od užitka pri pomisli na toplotu vatre u Finbarovom ognjištu.

Dečaci – Firgol i Bason – biće oduševljeni kad ga vide. Obožavali su njegove priče, iste one koje je u njihovim godinama prvi put čuo od gorostasnog Džajma Grajmoha: priče o kralju Konavaru i Bejnu, koji se borio u slavnim arenama Kamena. Bason, desetogodišnjak i stariji od dvojice braće, sedeo bi uz Kalinove skute širom razrogačenih očiju i potpuno obuzet onim što je slušao. Firgol, koji je imao šest godina i neurednu riđu kosu, stalno bi prekidao Kalina najčudnijim pitanjima. „Je li Bejn nosio kapu?“, pitao je jednom dok im je Kalin pripovedao o sukobu sa jednim od gladijatora Kamena.

„Ne dok se borio pred gledaocima“, odvratio je Kalin strpljivo. „I onda Bejn izvuče mač iz korica, i stupi pred cara, moćnog čoveka po imenu...“

„A kakvu je kapu nosio kad se nije borio?“, pitao ga je Firgol.

„A čuti više“, odvrati Bason, mršavi dečkić koji je nasledio majčinu bledu put i plavu kosu. „Koga briga da l' je nosio kapu?“

„Ja volim kape“, reče Firgol.

„Nosio je vunenu kapu“, ubaci se Kalin, „baš kao tvoju, sa štitnicima za uši. Kada je bilo hladno, spustio bi ih preko ušiju i vezao ispod brade. Leti bi ih podigao i vezao na temenu.“

„Koje je boje bila kapa?“, nastavi Firgol. „Bela kao moja?“

„Da, bila je bela.“

Mališan je bio oduševljen. Ustavši sa poda, odjurio je u sobu i vratio se s kapom na glavi. Potom je tiho sedeo i pustio Kalina da završi priču.

Sećanje ga je oraspoložilo i on konačno ugleda kolibu. Zamislio je vatru, prijateljsku dobrodošlicu i dečake kako mu trče u susret. Zastao je. Iz dimnjaka se nije dizao dim. To je bilo čudno. Bilo je

dovoljno drva za celu zimu. Finbar i on su nedeljama dovlačili i sekli balvane, cepali oblice i smeštali ih uz severni zid kolibe.

Kada je prišao bliže, video je da se drveni zapadni zid urušio i da je deo krova pao. A onda, krajičkom oka primeti treptaj nečeg crvenog u obližnjem drvetu. Zaklonivši oči od ledenog vetra i snega koji je nanosio, Kalin usredsredi pogled na drvo. Finbarov stariji sin Bason, odeven u crvenu noćnu košulju sedeo je držeći se oko jedne visoke grane. Skinuvši krplje Kalin se ispenetra uz poslednji uspon zaboravivši na sopstvenu iscrpljenost. Čak i dok je prilazio drvetu, znao je da je dečak mrtav.

Desetogodišnjak je umro od smrzavanja. U plavoj kosi mu se uhvatio led, a koža mu je bila skroz poplavela. Delovi stabla pod njim bili su silom istrgnuti. Kalin je prepoznao tragove kandži grizlija. Najviši su dosegali skoro tri metra uvis.

Prišavši uništenom zidu kolibe, video je da je i tu drvo bilo rascepljeno. Na ostacima su se videli tragovi kandži, a po snegu oko uništenih vrata bilo je tragova krvi. Bacio je ranac s leđa i skinuo rukavice. Nije bilo poente da puni musketu. Mehanizam za paljenje je sigurno bio potpuno smrznut. Raskopčao je debeli, vuneni kaput, izvukao iz kožne futrole jednu od emberlijevki i nategao oroz. Nije ušao u kolibu već je pogledao krvlju umrljano tlo. Video je medveđe tragove i duboku brazdu gde je nešto odvučeno ka drveću – nešto iz čega je lila krv.

Teška srca Kalin krete u pravcu u kojem je vodila brazda. Pozlilo mu je od onoga što je zatekao kada je zašao u šumu. Ostaci porodice su bili razbacani unaokolo. Finbarova glava – kojoj je odgrizeno pola lica – nalazila se uz koren jednog stabla. Video je deo Uraline noge i komad rascepane, krvave suknje. Nije imao ni srca ni hrabrosti da nađe gde je bio Firgol.

Vratio se do kolibe. Na uništenom zidu, sa spoljne strane video je duboke tragove kandži. Unutra, sto je bio polomljen napola, a dve stolice su bile smrskane. Nekoliko polica je otkinuto sa zida, a svuda po podu je ležala polomljena grnčarija. Blizu vrata spavaće sobe

video je musketu i kuburu, iz oba oružja je bilo pucano. Kraj zida prekoputa ležala je polomljena sablja, a u ognjištu je video krvavi kuhinjski nož. Po onome što je video – i s obzirom na to da se Bason uzverao uz drvo u noćnoj košulji – Kalin je pretpostavljao da se medved pojavio u toku noći. Uništio je vrata i dovrtak, i iščupao drvo oko njih. To se nije brzo desilo. Finbar i Ural imali su vremena da napune oružje. Kada se medved probio unutra, branili su se sabljom i nožem. Krv koja je isprskala zidove ukazivala je na to da su oboje poginuli unutra. Bason mora da se provukao neopaženo kraj medveda i pobjegao ka šumi.

Kalin pride ognjištu. Kleknuvši na jedno koleno dohvatio je krvav nož. Potom dodirnu kamen ognjišta. I dalje je bio topao.

Napad se desio prošle noći.

Ustavši, ušao je u malenu spavaću sobu. Tu nije bilo znakova borbe. Uza zid naspram vrata nalazili su se kreveti na sprat u kojima su dečaci spavali. Naspram njih stajao je bračni krevet. Kalin sede na njega. Ova zemlja je bila surova, i on nije samo prisustvovao mnogim pogibijama na bojištu već je i sam ubijao ljude. Ali ovako nešto nikad nije video.

Bilo je nečuveno da neki medved – čak i grizli – ovako nasrne na kolibu. Često bi prilazili tražeći hranu, ali medvedi su se uglavnom klonili ljudi. Svaki gorštak je znao dva glavna pravila pri susretu sa medvedom. Na prvom mestu trebalo ih je izbegavati, naročito ako je u pitanju majka sa mladuncima, ili ako se zver hranila ili branila svoj ulov. Drugo pravilo je bilo za slučaj da izbegavanje nije bilo moguće. Tada je valjalo ostati miran i polako se udaljiti od zveri. Ako su mogli da biraju, većina medveda se i sama klonila ljudi. Najveći broj napada za koje je Kalin čuo desili su se kada bi čovek nabasao na medveda koji se hranio i prepao ga. Tragovi kidanja na zidu kolibe ukazivali su na to da je grizli mahnito napao građevinu kako bi se dokopao ljudi koji su se nalazili unutra.

Bacio je pogled ka krevetima na sprat i pomislio na Firgola i njegovu belu kapu. Finbar se ponašao previše zaštitnički prema svojim

sinovima. Najstariji sin mu je umro od zaraze koja je zavladala Crnom Planinom i bio je rešen da sačuva ostalu decu od svake opasnosti. To je bio jedan od razloga zbog kog se preselio u ovu kolibu.

Kalin se stresao i osetio kako ga ponovo obuzima iznurenost. *Nemam vremena da oplakujem mrtve*, pomislio je.

Medved će se vratiti da dovrši jelo. Znao je da mora da ode odavde dobro pre toga. Stravična realnost situacije mu preplavi um. Ako sada krene, gotovo sigurno će umreti. Nije imao snage da se vrati do pećine. Tiho je opsovao. Bilo je verovatno da se medved neće vraćati u kolibu. Završiće jelo i vratiće se u svoj brlog. Kalin ode po ranac i unese ga unutra. Potom je zapalio vatru. Nakon što su se plamenovi razgoreli, skinuo je sa sebe ogrtač i kaput i kleknuo je ispred vatre. Toplota mu je prijala.

Napolju se smrkavalo. Ako bi se medved *sada* pojavio...

Mladi Rigant oseti kako ga obuzima strah i pokuša da ga suzbije. „Ako dođe, ubiću ga”, reče naglas. Reči su zvučale moćno i to ga je nakratko umirilo. Ali Finbar i Ural su pucali u zver. To je nije zaustavilo.

Kalin dodade drva na vatru. Njegove emberlijevke su bile jača oružja od Finbarovog, a musketa mu je bila nova. Podigavši je, počeo je da trlja mehanizam za paljenje zagrejanom krpom. Nakon što je mehanizam proradio, napunio je musketu i ostavio je na podu nadohvat ruke. Konačno se ugrejao i počeo da se opušta, a snaga stade da mu se vraća. Kroz uništeni zid probijao se ledeni povetarac. Kalin pronađe Finbarov alat i počeo da zatvara rupu. Medved je pokidao drvo sa desne strane ulaznih vrata. Dovratak se izvio i pukao odvalivši vrata. Balvani su bili savijeni na unutra. Medved ih je očigledno udarao prednjim šapama u potpunosti prelomivši dva. To mu je omogućilo da se uvuče u kolibu. Dovratak nije mogao da opravi. Na mestu gde se izvio, krov se urušio, ali je Kalin uspeo da neke od balvana pritisne nazad na mesto, zakuca ih i ojača delovima polomljenog stola. Nakon dva sata rada, napravio je dovoljnu barijeru da uglavnom spreči hladnoću i sneg da ulaze u kuću.

Ali ako bi se medved vratio, očas posla bi se probio unutra.

Kalin uze Finbarovu musketu i kuburu, pronade njegovu barutnicu i olovnu zrnad i napuni oba oružja. Potom je otišao nazad do ranca i iz njega izvadio nešto hrane koju je nameravao da podeli sa prijateljem i njegovom porodicom. Bio je tu kotur sira, komad šunke pečene u medu, dva glinena suda sa džemom od šljiva koji su deca obožavala. Tuga ga ponovo obuze. Bili su to sjajni dečaci koji bi izrasli u dobre ljude.

Dodao je još drva na vatru i u tišini pojeo malo šunke.

Tada je začuo neki šum. Skočio je na noge, uzeo musketu i nategao oroz. Zvuk je došao iz spavaće sobe. Srce poče da mu užurbano lupa. Napravivši korak napred, podigao je rezu i silovito otvorio vrata. U sobi nije bilo prozora i medved nikako nije mogao tuda da uđe. Kalin zakorači u sobu. Bila je prazna. Kleknuvši na koleno, savio se i pogledao ispod bračnog kreveta. Na podu je ležala hrpa složene odeće. Podigao se i pogledao po sobičku. Osim kreveta, od nameštaja tu je bila i jedna komoda sa fiokama i uz naspramni zid, drevni kovčeg po čijoj površini su bili izrezbareni nekakvi simboli. „Smiri se, Kaline”, rekao je naglas. „Pričinjava ti se.”

Kako je to rekao, začuo je tihi jecaj kako dopire iz kovčega. Položivši musketu na krevet, prišao je kovčegu, kleknuo i otvorio poklopac. Unutra je bio sklupčan ridokosi Firgol, i dalje u noćnoj košulji. Na licu mu se videlo koliko je preplašen. „U redu je, dečko”, reče Kalin tiho. „Čika Kalin je tu. Sad si bezbedan.” Posegnuo je rukama u kovčeg. Firgol snažno zažmuri i pokuša da se uvuče dublje u odeću koja se nalazila unutra. Kalin je zastao. Umesto da podigne dečaka, nežno ga je potapšao po mršavim ramenima. „Baš si bio hrabar, Firgole. Veoma se ponosim tobom”, rekao je nežnim, tihim glasom. „Mislim da sad treba da izađeš i pojedeš nešto sa mnom.”

Ostavivši dečaka gde je, uzeo je musketu i vratio se do ognjišta. Neko vreme je sedeo čekajući, ali Firgol je ostao na mestu. Uzdahnuvši, Kalin dodade drva na vatru. Dečak je bio više nego užasnut. Čuo je riku medveda i vriske sopstvenih roditelja. Čuo je mrvljenje kostiju

i kidanje mesa. Njegov svet pokidale su kandže i zubi mahnite zveri. Ako bude neophodno, Kalin će otići i izvući ga iz kovčega, ali znao je da bi bilo bolje ako bi dečak sam odlučio da izađe.

Godinama ranije, kada je Kalin tek napunio dvanaest godina, on i Džajm Grajmoh učestvovali su u potrazi za varleskim dečakom koji se izgubio. Verovalo se da se dete izgubilo negde u šumovitim dolinama, pa su se građani podelili u grupe i krenuli u potragu. Džajm nije mislio kao i drugi, pa se zaputio, s klupkom užeta o ramenu, visoko u brda.

„Zašto idemo ovamo?“, pitao ga je Kalin.

„Priča se da je dečak bojažljiv i da ga je nešto mučilo. Drugi dečaci su mu pretili. U šumi možeš da se sakriješ, ali ne možeš da vidiš neprijatelja kako ti prilazi. U brdima takođe možeš da se sakriješ, ali ima i visokih mesta za osmatranje. Odatle možeš da primetiš poteru.”

Veći deo dana su tražili dečaka. Često bi Džajm zastao i kleknuvši osluškivao okolinu. Kalin se toga dobro sećao. Gorostasni ratnik bi čučnuo, podigao crnu maramu koja mu je prekrivala praznu, levu očnu duplju i počeo bi se po naboranom ožiljku ušivenog kapka. To je uvek radio kada je bio zabrinut. Pred sumrak, Kalin je začuo slabšaš sum i njih dvojica pronađoše raspuklinu u zemlji. Džajm joj priđe i pozva dečaka po imenu. Začuo se poziv u pomoć.

„Jesi li povređen, momče?”

„Nisam. Molim vas, izvucite me napolje.”

„Možeš li da stojiš? Jesu li ti ruke i dalje jake?”

„Da, molim vas dođite i pomozite mi.”

„Spustiću ti uže. Veži ga oko struka.”

„Ne mogu”, stade dečak da zapomaže. „Dođite po mene.”

„Ja mogu da se spustim dole”, šapnuo je Kalin.

„Znam”, odgovori Džajm tiho. „Možda ćeš i morati to da uradiš. Zasad samo sedi i pusti me da popričam s dečakom.” Gorostas ponovo pogleda u rupu. „Znam da si hrabar momak, zato me sad slušaj. Zvezde samo što nisu izašle, a vazduh je svež. Jesi li ikada čuo za magično oko?”